

ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΟΝΕΙΡΟ

στ. 395-422

Φ.

- 395 Καὶ οὐκ εἶχε λέγοντα σωστὸν καὶ βλέπω μιὰ λαμπάδα
 χιονάτη καὶ γλυκότετη ἦλθε μὲ μιὰ γλυκάδα
 ἀξείκαστη κι ἐστάθηκε τὴν ἐρωτιὰ γεμάτη
 κι ἓναν ἀπίδιν ὄμορφο, βασιλικὸν ἐκράτει
 κι ἔδειχνε μὲ τὸ χέριν της κι ἐλάλειε κι ἐσυγέλα,
400 καὶ ὡς ἔγνωθα καὶ τὸ ἴθελα κι ἐκεῖνες πῶς τὸ θέλα,
 μὲ φόβον καὶ ντροπὴν πολλὴ καὶ ἀποκοτιὰν καὶ ἀγάπη,
 καλὰ καὶ μὲ τὰ πάθη αὐτὰ ὅλα νὰ παρατράπη,
 καὶ ἀπείτις τῆς ἐσίμωσα κι εἶδα τὴν καὶ θωρεῖ με
 κι ἐγνώρισα μὲ τ' ἄλλον της σημάδι καὶ πονεῖ με,
405 μὲ γλώσσα καὶ μὲ πρόσωπον γλυκὸ καὶ ἀγαπημένο
 τὸ ρόδο μου ἐχαιρέτησα τὸ πολυζητημένο,
 παινώντα τὴν ἀγάπην της καὶ τὴν καλογνωμιάν της
 καὶ εὐχαριστώντα τὴν πολλὰ μετὰ τὴν συντροφιάν της:
 «Ἦ πολυζητημένη μου, ὦ φῶς μου καὶ ψυχὴ μου,
410 καὶ ποιά καρδιά νὰ δηγηθῆ τὴν ἀναγάλλιασὴ μου!
 Δόξα σοι ὁ Θεὸς κι ἐπίτυχε ὁ δοῦλος τὴν κυράν του
 νὰ τὴν θωρῆ καλόγνωμη κατὰ τὴν πεθυμιάν του.
 Δόξα σοι ὁ Θεὸς ὁκαὶ ὁ καιρὸς καὶ ὁ τόπος προξενουσί
 ἀλίμονον ὅπ' ἀγαποῦν νὰ σκύφτου νὰ φιλοῦσι!
415 Μὰ τοῦτο τὸ μεσότοιχο, λέγω, τὸ σιδερένο
 εὐρίσκω νὰ ἴναι ὀγιά ἐχθρὸς καὶ νὰ ἴν' κατακριμένο.
 Ἦ Λουλουδούσα, τί ἔν' τ' ἀργεῖς; Κάμε ν' ἀναγαλλιᾶσω,
 βεργέτα μὲ τὸ χέρι σου δουμάκι νὰ τὸ πιάσω,
 χαιρέτησέ με σπλαχνικὰ καὶ μετὰ μὲ θαρρέψου,

420 ἔπαρ' κι ἐσύ και δῶσ' κι ἐμέ δρόσος καὶ θαραπέψου.
Μηδὲν ὀκνής και κάμε το, ὅτι ὁ καιρὸς τὸ δίδει
νὰ φᾶμε με γλυκότητα τοῦ πόθου μας τ' ἀπίδι.

Arnold F. van Gemert επιμ., *Μαρίνου Φαλιέρου Ερωτικά Όνειρα*, κριτική έκδοση με εισαγωγή, σχόλια και λεξιλόγιο, ΜΙΕΤ, Αθήνα 2006 (α' έκδ. 1980).